

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Παρακαλέσαμε τους υπάλληλους του λιμένος να μας ειδοποιήσουν άμέσως μόλις η «Τσαρίνα Αικατερίνη» καταπλεύσει.

Ο κ τ ω βρίου 24. — Τίποτε άκόμη. Το πλοίο δεν φαίνεται πο υ θ ε ν ά. Και η Μίνα μάς λέγει τα ίδια λόγια όταν ο καθηγητής την υπνωτίζει :

— Τριξίματα καταρτιών και σχοινιών. Άνεμος σφοδρός, κύματα που σπάζουν στα πλευρά του πλοίου...

Άπό την Κων/πολιν ο Άρθουρος είχε τέσσαρα κατά σειράν τηλεγράφημα με την ιδίαν γραφήν : «Τσαρίνα» δεν κατέπλευσεν άκόμη.

Οκτωβρίου 24. Έ-

σπέρξ. — Άπόψε έλάβαμε αινιγμώδως άπό την Κων/πολιν το κάτωθι τηλεγράφημα :

Οκτωβρίου 24

Άρθουρον Γόλδκμιγγ

Βάρναν

«Τσαρίνα Αικατερίνη» ενεφανίσθη λαοδανέλλει πλέουσα προς Κων/πολιν.

Πρακτορείον Ρ. Σμιθ

Το τηλεγράφημα αυτό μάς ενθάρρυνε. Η ημέρα της εκδικήσεως πλησιάζει τέλος...

Ημερολόγιον του Δόκτορος Σούρξδ

Οκτωβρίου 25. — Κατά το συλλογισμόν μας το πλοιοθύ φτάση έδώ το πρωί. Άποφασίσαμε λοιπόν να κοιμηθούμε και να ξυπνήσουμε μετά τα μεσάνυχτα γιά να είμαστε έτοιμοι. Έτσι και έλάμα. Έξω γλυκοχαράζει αυτή τη στιγμή. Η πόλις κοιμάται. Γράφω τις γραμμές αυτές βιαστικά, γιά να τρέξω με τους φίλους μου στο λιμάνι όταν θα με καλέσουν...

Οκτωβρίου 25. — Μεσημβρία. Το πλοίο δεν έφάνηκε άκόμη. Ο Βάν Έλοιγγ είναι τρομερά άνησυχος. Δεν ξέρουμε πού ν' αποδώσουμε αυτή την καθυστέρηση. Το πρωί όταν άπνωτίσαμε την κ. Άρκερ δεν μάς ειπε παρά τα ίδια λόγια. Άρα ο κόμης δεν άπεκαρύνθη του πλοίου. Γιατί όμως η «Τσαρίνα Αικατερίνη» άργεί τόσο ;

Λίγο πρό του μεσημεριού συνέβη στην κ. Άρκερ κάτι το πολύ παρόδοξον και άνεξήγητον. Βυθίσθηκεν αιφνιδίως εις λήθαργον, άπό τον όποιο δεν μπορούσαμε να την ξυπνήσουμε. Εύτυχως μετά δύο ώρας συνήλθε μόνη της, και είναι έντελώς ήρεμη.

Εντύπωσιν κάμνει : επίσης η ψυχαυμία του Άρκερ. Πρόδ όλίγον έτροχίξε το μαχαίρι του. Φαίνεται πως στην ψυχή του κοχλάει η εκδίκησις κατά του κόμητος.

Οκτωβρίου 26. — Άκόμα να φανή η «Τσαρίνα Αικατερίνη». Η άνωπομνησία μας είναι τόσο ώστε πηγαίνομεν στο λιμάνι σάν τρελοί ! δεν στεκόμαστε στιγμή.

Έν τώ μεταξύ κατέπλευσαν στο λιμάνι της Βαίρνας διάφορα άλλα πλοία. Άνεβήκαμε επάνω σε δύο άπό αυτά και είδαμε τους πλοιάρχους. Είς σχετικώς έρωτήσεάς μας περί της «Τσαρίνας» δεν είχασι να μάς άπαντήσουν.

Δέν τήνουνάντησαν πουθενά. Μάς ανέφεραν όμως, ότι στοπέλαγος έχει πικνοτάτην όμίχλην.

Η πληροφορία αυτή μάς καθυστέρησε κάπως. Ίσως η «Τσαρίνα» άνέκοιτο τόν πλουν της εις το μέσον του πελάγους συνεκεία της όμίχλης αυτής.

Ο Βάν Έλοιγγ ξαναυπνώτισε την κ. Μίνα. Στάς έρωτήσεις του άπαντούσε στερεοτύπως.

— Σκότος και θάλασσα !

Οκτωβρίου 27. — Τίποτε μέχρι της στιγμής. Το πράγμα καταντά πλέον άλλόκοτον. Τι έγινε το πλοίο ; Μήπως ειχε και αυτό την τύχην της «Δήμητρας» ; Το σκεπτόμεθα αυτό και άνατριχιάζουμε !

Ο καθηγητής ύπνώτισεν εκ νέου την κ. Άρκερ. Η άπάντησίς της ήτο :

— Τα κύματα πολύ ήρεμα. Γαλήνη !

Ετηλεγράφησαμε στην Κων/πολιν, αλλά δεν έλάβαμε διαφωτιστικήν άπάντησιν.

Ο Βάν Έλοιγγ άρχισε να φαίνεται τρομερά άνησυχος. Πρόδ όλίγον μ' έπηρε είδικαίτως και μου ειπε :

— Κάτι το μυστηριώδες συμβαίνει. Δεν μου άρεσε καθόλου εκείνη η προχθεσινή ληθαργία της κ. Άρκερ. Αι συχές μπορούν να κάμουν παράδοξα, τρομερά πράγματα έν καιρή ληθαργίας ! Έννοείς ;...

Θέλησα να ρωτήσω τόν καθηγητήν να μου εξηγήση τι έννοούσε με τα λόγια που μου ειπε, μά έμπηκε την ίδια στιγμή στο δωμάτιον ο Άρκερ.

Όλίγα λεπτά κατόπιν έλάβαμε το κάτωθι τηλεγράφημα εκ Κων/πόλεως. Ετηλεγράφησεν εκείθεν ο άνθρωπος μας, όστις ειχε πληροφορίας σχετικώς με την «Τσαρίναν» άπ' όλους τους λιμένες του Εξέεινον Πόντου :

Οκτωβρίου 23

Λέρδον Άρθουρον Γόλδκμιγγ.

Βάρναν

«Τσαρίνα Αικατερίνη» άνηγγέλιθη εισπλέουσα εις το λιμάνι Γαλατίας σήμερον, 1 ώραν.

Σμιθ

Ο καθηγητής έδιάβασε το τηλεγράφημα και ειπε άμέσως :

— Πρέπει να φύγουμε γιά το Γαλάτσι. Πότε να φεύγη, άραγε, τράινο ;

— Άδριο το πρωί στος εξήμισι ! ειπεν ή κ. Άρκερ, ή όποία ειχε μάθει όλα τα δρομολόγια ένόςου διαμεναιεν εις την Βάρναν.

Άδριο το πρωί είνε άργά, ειπα εγώ, πρέπει να παρουμε έκτακτο τράινο.

Ο Βάν Έλοιγγ έχαμογέλασε :

— Έκτακτο τράινο στην Βουλγαρία ! ειπε. Νομίζεις, φίλε μου, πως βρισκόμαστε στην Εύρώπη ; Έδώ ο τόπος είναι διαφορετικός ; Οι άνθρωποι άπολίτιστοι... Δεν μποούμε. λοιπόν, παρά να φύγουμε άδριο το πρωί. Άλλωστε έχουμε να έτοιμασθούμε έν τώ μεταξύ. Σ, Άρθουρε, φρόντισε να βγάλης τά ειστήρια. Σ, Ιωνάθαν, φρόντισε να βγάλης άδειαν διά την ξρευναν επί του πλοίου. Ο Κουίνου Μόρρις άς φροντίσει να πάρη άπό τόν έδώ ύποπρόξενόν μας συστατικήν έπιστολήν διά τόν ύποπρόξενον Γαλασίον. Ο Σούαρδ και εγώ θα μείνωμε μετά της κ. Μίνας.

Έν τούτοις εγώ δεν θα μένω άργή τας ώρας αυτές, ειπεν ή κ. Άρκερ. Θα κάμω κι' εγώ κάτι, δεν είνε έτσι, κ. Καθηγητά ; Αισθάνομαι σήμερα τόν εαυτό μου πλέον έλαφρόν, πλέον έλεύθερον. Κάποιο βάρος φύγει άπό επάνω μου, έρχονται στιγμές που νομίζω πως κάτι εξατμίζεται μέσα μου και χάνεται.

Στά λόγια της αυτά όί φίλοι μας έάχρησαν πολύ. Ο καθηγητής όμως ν' εκύτταζε με ύποπτο βλέμμα. Τι συνέβαινε άραγε ;

Όταν οι τρεις συντροφοί μας έφυγαν ή κ. Μίνα έπέρασε γιά μι στιγμή στο δωμάτιό της. Ο Βάν Έλοιγγ της ζήτησε να του φέρη το ημερολόγιον του Ιωνάθαν, το σχετικόν με τας περιπετείας του εις τόν πύργον του Δράκουλα.

Όταν έμειναν μενοι ο καθηγητής μου ειπε :

— Σούαρδ, δεν αντίληφθης τίποτε ;

— Ναι, κάτι συμβαίνει.

— Η μάλλον κάτι συνέβη.

— Εξηγήθητε, τι έννοείτε ;

— Τι έννοώ ; Κάτι το τρομερό, κάτι το άπίστευτο, κάτι που είνε άδύνατον να μ'ην είνε όπως το φαντάζομαι.

— Με κάμνετε να τρεμω.

— Μά είνε φρικώδες !

— Ομιλήσατε προς Θεού !

— Ενθυμείσαι τόν παρόδοξον έκεινον λήθαργον της κ. Άρκερ ;

— Φυσικά τόν ένθυμούμαι. Ήτο άπρόοπτος, βαθύτατος και άνεξήγητος.

(Άκολουθεί)

Χαράς Ευαγγέλια ! . . . Κατόπιν έπιμόνων ενεργειών μας μεσφ των διεθνών βιβλιοπωλείων Έλευθεροδάκη και Κάουφμαν, έλάβαμε άπό τόν Λονδίνο τέσσαρα περίφημα έργα του Μπράμ Στούκερ, του συγγραφέος του «Καπετάν Βρυκόλακας». Τά «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ», την «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ», τόν «ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΡΜΕΝΟΝ», και τόν «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ». Θά δημοσιευθών στην σειρά μόλις τελειώσει ο «Καπετάν Βρυκόλακας». Έτοιμασθήτε λοιπόν να τά άπολαύσετε ! . . .